

[Jesper Simonsen.]

Gang er, kan man ikke bortse fra, at dette kan faa Indflydelse paa den Vidne- og Partsafhøring, som skal finde Sted for Underretten, og det kan altsaa virke til, at det Bevismateriale ikke bliver det samme; og ikke saa godt, som det, man havde i første Omgang.

Jeg skal derfor tillade mig at rejse Spørgsmaalet om at faa Vidneførselen, Resultatet ved Sagens første Behandling, fikseret derigennem, at man i Retssalen indfører det tekniske Hjælpemiddel, man har indført andetsteds, Stenografien. Man har det i England og andetsteds. I England er man særdeles tilfreds med det. Jeg vil her indskyde, at Spørgsmaalet har været fremme i det staaende Retsplejeudvalg, og det har i sin Tid sendt en Indstilling til Justitsministeriet, gaaende ud paa, at man i hvert Fald forsøgsvis skulde indføre Retsstenografer; det kan gøres ret billigt, billigere, end man ved en umiddelbar Betragtning skulde tro, og at det kan gøres teknisk tilfredsstillende, derom har vi Erfaringer fra Udlandet.

Det, som har vakt mest Interesse under den Debat, som er ført her i Folketinget, og den Diskussion, som i Tilslutning dertil er ført i Pressen, er navnlig de Ændringsforslag, som knytter sig til den kriminelle Retspleje. Det kan ikke skjules, at Retsreformen for den kriminelle Retsplejes Vedkommende ikke har været tilfredsstillende, men at den i mange Henseender har skuffet. Man har der beskæftiget sig i høj Grad med de Principper, som nu er herskende, og jeg vil ligesom de ærede foregaaende Talere gerne gøre nogle Bemærkninger derom.

Det Princip, som er det mest omtvistede, og som navnlig har paakaldt Interesse, er Spørgsmaalet om Offentlighed i den kriminelle Retspleje. Hvad forstaar man nu ved Offentlighed? Ja, nogle mener, at den kriminelle Retspleje er offentlig, naar blot der er Adgang til at gaa ind i Retssalen og overvære Retsforhandlingerne. Dette kan jeg ikke indse er rigtigt. En Retspleje er kun offentlig, naar Pressen som almindelig Regel har Ret til at referere, hvad der foregaar i Retssalen. Pressens Adgang til at overvære Retsforhandling og til at referere dem er i vore Dage et fuldkomment nødvendigt Led i Offentligheden, hvis Retsplejen overhovedet skal kunne kaldes virkelig offentlig.

Men man har rejst en hel Del Indvendinger mod Offentligheden. Ogsaa her under den forudgaaende Forhandling er disse Betænke-

ligheder kommet frem. Det var navnlig det ærede Medlem Hr. Elmquist, der drog Betænelighederne frem. Det ærede Medlem Hr. Pürschel paaviste paa en klar Maade og saa overbevisende, at jeg ikke er i Stand til at gøre det bedre, at der fra Venstres Side er sket en pludselig og voldsom Omvendelse i Forhold til den offentlige Retspleje. Der lød fra det ærede Medlem Hr. Elmquist en Tale, som ingenlunde er i Samklang med, hvad Venstre forud hævdede paa disse Omraader. Det var en Tale, som helt igennem var præget ikke alene af det, man kunde kalde konservative Synspunkter, men det var en Tale, der stillede sig ganske reaktionært overfor Offentlighed i Retsplejen.

Dette maa give Anledning til, at vi beskæftiger os noget med Spørgsmaalet om Betimeligheden af at fastholde den fulde Offentlighed i Retsplejen. Der er ogsaa den særlige Grund dertil, at det foreliggende Lovforslag indeholder Ændringsforslag i denne Henseende. De er ikke særlig vidtgaaende; de gaar i det væsentlige ud paa; naar jeg ser bort fra Adgangen til at forbyde unge Mennesker Adgang til Retssalen, at begrænse Pressens Adgang til at referere. Men jeg for mit Vedkommende er noget betænkelig ved at gaa til en Begrænsning paa den Maade, som det er foreslaaet her, og jeg forbeholder mig i hvert Fald i Udvalget at tage dette Spørgsmaal op til nærmere Drøftelse.

Ser vi paa Betydningen af Offentligheden i den kriminelle Retspleje, maa man ikke undervurdere det Bidrag, som Offentligheden har ydet til den Interesse, som er skabt for Retsplejen, en Interesse, som utvivlsomt er af det gode, baade fordi den virker til at rejse Krav om Ændringer i Retsplejen, saaledes at den bliver bedre og mere human, men ogsaa, fordi den virker i Retning af at kræve de strafferetlige Regler, som hidtil har været gældende, afløst af Regler, som var mere overensstemmende med Nutidens Opfattelse. Det er min bestemte Overbevisning, at Offentligheden i Retsplejen har ydet sit store Bidrag til, at der kom Liv i Forarbejderne til en ny Straffelov, og at det blev muligt at faa den gennemført, saaledes som det er sket.

Men saa møder man fra anden Side med Betænelighederne, og det ærede Medlem Hr. Elmquist kom med nogle Eksempler, som skulde vise, at Offentligheden havde sine Ulemper. Det forekom mig, at de Eksempler, det ærede Medlem valgte, var uheldigt valgt.